

База відпочинку

Автор:

Євген Лакінський

База відпочинку

Євген Лакінський

Що ховається у старій шафі закинутої одеської контори? Як би виглядала Київська Русь у наші часи? Що сталося у волинському замку і на космічній базі відпочинку? Як живуть інженерки на Марсі? Чому не можна пити горілку? Таємне значення "Собору" Олеся Гончара. Життя наших колоністів у суздальських лісах 12-го століття. Білорусь від моря до моря. Ці та інші сюжети – у збірці оповідань Євгена Лакінського. Написані у жанрі іронічної фантастики, тексти глузують з загальних стереотипів.

Євген Лакінський

База відпочинку

Збірка оповідань

Шафа

– Ну, читай вже, Жанко! – каже Ера.

– Зараз, – відповідає Жанна. – Починаю:

«Колись тут містилася радянська контора. Ніхто, власне, не знав, чим вона займалася, та це й не важливо. У коридорі високі дерев'яні шафи, що доходять аж до стелі, забиті старими документами. Заповнені і порожні бланки, заяви, резолюції, технічна документація на щось допотопне... У кімнатах – старі конторські меблі. Кімнати орендують дрібні фірми, що не мають грошей на кращі офіси. На стінах ще й далі висять велетенські мапи світових океанів, з цифрами, що позначають глибину. Вони висять там вже років двадцять, ще з конторських часів.

Кажуть, що організація ще існує, переважно – на папері. В неї є директор – доброзичливий немолодий чоловік, що іноді п'є горілку із іншим начальником, директором фірми «Саманта-15», яка орендує найкращу кімнату. В організації є секретарка. Секретарці вже за п'ятдесят. Білявка з блакитними очима. Колись вона була красунею... Вона сидить за друкарською машинкою і п'є слабкий чай. Вона робить це вже багато років, з тих часів, коли контора була ще у розквіті і коли вона, секретарка, тільки почала тут працювати.

Організація міститься у мініатюрному двоповерховому будинку біля моря. За два кроки від неї будують житловий хмарочос. Хмарочос добудували до половини і, кажуть, вже розпродали частину квартир. Потім у фірми виникли проблеми і будову припинили. Через цього монстра, з будиночку не видно моря.

Ще організація наймає охоронців. Це – дідусі і бабусі, давно вже на пенсії. За кілька десятків гривень на місяць вони – раз на три доби – ночують у кімнаті, що орендує «Саманта-15». Щовечора у офісі з'являється розкладачка.»

– Це хіба у дев'яностих таке було, – перериває Ера.

– Так тоді, мабуть, і писали, – каже Жанна. – Бачиш, які сірі аркуші. І все від руки. Навіть не роздруковано...

І вона продовжує читати у голос:

– «Але останнім часом виникли проблеми з одним охоронцем – Марком Львовичем Кацем. Львович – дідусь років 80, маленький і худорлявий. Очі в нього

завжди сльозяться. Вечорами Львович виробляє якісь скоби, а потім продає їх на базарі. Інколи скоби вилітають з лещат і вриваються у стіни. Це непокоїть фірму «Саманта-15», у офісі якої знаходиться «майстерня». У Львовича є онук, що інколи вартує замість діда. Онук навчився гратися на офісному комп'ютері. Тоді двоє спеціалістів фірми «Саманта-15» – юрист та економіст – спільними зусиллями встановили на комп'ютері пароль.

«Саманта-15» – аудиторська фірма, що існує вже п'ять років. Створили її кияни. Кияни приїхали до Одеси, набрали тутешніх хлопців та дівчат, швиденько навчили їх аудиту – і поїхали додому. Більше їх ніхто не бачив. Потім до Одеси дійшла чутка, ніби один з киян-засновників вже сидить, а інший переховується по Європах.

«Саманта-15» встала на ноги. Більшість народу десь розбіглися, а залишилися три аудитори і бухгалтерка Аня. Щоправда, є ще директор. Директорові – шістдесят п'ять. В аудиті він не розуміється. Отці-кияни обрали його за серйозність і неабиякий досвід керівництва. Директор сидить у своєму кабінеті і нікому не заважає. Він справно отримує зарплатню, підписує папери і ставить печатки. А більше від нього нічого й не треба.

Головні клієнти «Саманти» – заводи. В заводів бракує грошей, тож розплачуються вони власною продукцією. А виробляють вони консерви. У кутку офісу – цілий склад літрових банок з консервованими помідорами, квашеною капустаю і навіть кавунами. Це – останній гонорар.»

– Дев'яності і є, – коментує Жанна. – Я вже втомилася це читати. Твоя черга.

Ера бере аркуш і продовжує:

– «Чоловічий туалет зачинено. Всі користуються жіночим. Унітази – металеві, з білою потрісканою емаллю та рифленими підставками для ніг. Вони вмонтовані у бетонний постамент, обкладений рудою плиткою. За задумом архітектора, дві жінки мали б сидіти поруч, на дистанції в півметри, не розділені жодною перегородкою.

Вода у крані – тільки холодна, а шматочок господарського мила зберігається у надійній схованці.

Вдень аудитори іздять по об'єктах, директор зачиняється у кабінеті, а Аня залишається на самоті. Вона читає журнали, грає на комп'ютері і пліткує з бабусею-прибиральницею про чергові витівки Львовича.

Раз на тиждень, до «Саманти» заходить Іван і поповнює юридичну базу даних. Івана оформлено тут «інженером-програмістом». Це значить, що він інстальював пару програм і налагодив інтернет дайл-ап, яким все одно ніхто не користується. Сьогодні Іван прогулює третю пару, отже часу багато. Зрадивши живій людині (прибиральниця вже два дні як на лікарняному), Аня розповідає про свою подружку.

Подружка зійшлася з капітаном, а той пішов у рейс на кілька місяців. І усі ці місяці подружка героїчно відшивала усіх кавалерів підряд. «Доступ до тіла було закрито,» – уточнює Аня. А потім капітан повернувся, але одружуватися не поспішав. Тоді подружка знайшла іншого лицаря. Почувши про конкурента, капітан вирішив, що згоден на все, навіть на шлюб. Але й конкурент не відстає. І що тепер подружці робити?

Іван не знає, що відповісти. Йому лише виповнилося двадцять років і життєвий досвід ще нічого не підказує. Можна було б щось імпровізувати, але так, щоб виглядало по-дорослому. Бо Ані – вже двадцять сім років. Хто знає, що їй здається розумним, а що ні?»

– Якась підліткова проза, – зітхає Жанна.

– Мабуть так... – погоджується Ера. – Але подивимось, що далі.

І вона читає:

«– Бо що треба жінці? – питає Аня.

– Не знаю, – чесно зізнається Іван. Його досвід пізнання жіноцтва обмежується шоколадками, поцілунками, походами до театру і швидким сексуальним

досвідом у екстремальних умовах парків, підвалів і підсобок.

– Жінці треба, щоб хтось був поруч, – пояснює Аня. – Щоб хтось про тебе дбав. А де тепер знайдеш нормального чоловіка?!

Іван не знає, де знайти чоловіка, але Анін цинізм його травмує. Він усе ще вважає, ніби шлюб має бути результатом Великого Кохання, а не якихось там практичних міркувань. Але повідомити про це Аню не наважується, аби не здатися їй дитиною. На щастя, Аня переходить на інше.

– А ти бачив, що Львович наробив? – повідомляє вона. – От, полюбуйся!

І вказує на величезну шафу у кутку. Шафою ніхто не користується і там дотепер валяються документи радянських часів. Вперше за останні десять років вона зачинена: на дверях висить новенький замок.

– Уявляєш?! – обурюється Аня. – Львович закрив нашу шафу на свій замок. Свавільно! І нікому не дав ключів.

– Все одно ми нею не користуємось, – відмахується Іван.

– Але ж це наша шафа, а не його! – заперечує Аня. – Що він собі думає! І ніхто ж йому нічого не скаже, бо де ще знайдеш охоронця на таку зарплатню?

Іван підходить до шафи, обдивляється замок.

– А його ж можна зняти, – констатує інженер-програміст. – Треба лише хрестову викрутку...

– А ніж не підійде? – пропонує Аня. – На, спробуй!

Ніж – кухонний, із товстим лезом, тому процес відкручування шурупок бере вдвічі більше, ніж треба.

– Може він там пляшку ховає? – припускає Аня, хоча точно знає, що Львович на роботі не п'є. – Чи долари?

– Радше лещата та плоскогубці, – відповідає Іван, знімаючи одну з петель, на яких тримався замок. – Зараз подивимось.

Усередині не знаходиться ані доларів, ані інструментів, ані навіть пляшки, хоча Аня з Іваном перевіряють усе, що можна. А є там лише старі документи.

– Зовсім у діда дах поїхав, – констатує Іван.

Від нема що робити, він відкриває одну з папок. І завмирає. З чорно-білої світлини на нього дивиться дівчина. Довге каштанове волосся забрано у косу. Великі карі очі сумні...»

– Ну, далі усе зрозуміло, – Ера відкладає папір. – Він закохається у фотографію, почне шукати цю дівчину, а їй вже за сорок. І в неї, мабуть, і чоловік, і діти. А йому лише двадцять.

– А далі? – зацікавлюється Жанна. – Розчарується у чарівній принцесі? Чи буде морочити їй голову?

– Мабуть, морочитиме, бо так цікавіше, – припускає Ера. – А що як і вона в нього закохається? І бачитиме потайки від чоловіка?

– Ага! А той дізнається, закотить скандал...

– І вона піде жити з Іваном, – закінчує Ера. – І дітей забере. І хлопець матиме усе кидати і годувати сім'ю.

– А може вона багата, – припускає Жанна. – чи в Івана батьки забезпечені... І вони оселяться у особняку над морем, куплять машину...

– Нам би романи писати, – Ера зітхає. – Давай краще подивимось, що там насправді.

– «Дівчина неймовірно гарна. Кілька секунд Іван дивиться на фото, мов зачарований.

- Що там? - питає Аня.

- Та нічого... - відмахується Іван. - Старі папери...

На зворотньому боці фотографії написано: «Галина, 1972». Решта документів у папці цілком банальні і ніяк не стосуються Галини.

- Знаєш, що я помітила? - відволікає Івана Аня. - Львович, мабуть, спекулює шмотками. Яюсь збираюся додому, а тут приходить він, з величезним пакетом з секонд-хенду. І пакет забито різним барахлом, нібито «Made in USA».

- Кому ж таке перепродаси? - механічно питає Іван. Насправді, його не цікавить ані Львович, ані секонд-хенд. Він думає лише про Галину.

- Не знаю... - відповідає Аня. - Але це вже краще, ніж скоби (хто їх, до речі, купує?). А зранку приходжу: Львович ще є, а пакету вже нема. Він що, в нашому офіс покупців приймає?!

Іван потискає плечима.

- Піду заварю каву, - каже Аня і виходить з кімнати.

Іван бере фотографію... і несподівано для себе цілує. І відразу ж цього соромиться - «як дитина якась».

Раптом спадає на думку: може в шафі ще щось збереглося? Чи нема поміж папок її записника, чи там бібліотечного квитка, чи хоча б якогось малюнку? Ймовірність майже нульова, але варто перевірити...

Він зазирає до шафи... і чує за спиною голоси.

Миттєво обертається.

На порозі кімнати стоять дві дівчини. Вони не дивляться у його бік. Говорять поміж собою. Одна - золотоволоса, блакитноока панночка у білому светрі. А інша - Галя.

Золотоволоса розповідає, як ходила до стоматолога. Той спершу поставив тимчасову пломбу, але, як виявилось, поклав замало миш'яку. Виявилось це, коли він вже почав виривати зуб і дівчину аж перекосило від болю. Тоді він збільшив дозу і поставив ще одну тимчасову пломбу. Наступний прийом – завтра. Галя поспівчувала і розповіла, як їй ставили коронку на зуб мудрості і як вона спробувала перед цим пити анальгін.

Золотоволоса пояснює, що сьогодні чоловік повертається з відрядження. Тобто, мабуть, вже повернувся і відразу ж пішов на роботу. Він їздить так часто, що кожен новий від'їзд і приїзд перестали бути подією. Ремонтую величезні ЕОМ – кожна з них займає цілий поверх.

Галя питає, як там її роман?

– Який саме? – уточнює золотоволоса. В неї, виявляється, було кілька пригод з різними чоловіками, але назвати їх «романами» – це перебільшення.

Галя слухає зачаровано, і це дратує Івана: невже його богиню – таку чисту, таку непорочну – приваблює ця розпуста?!

– А як твоє особисте життя? – питає золотоволоса. – Є якісь новини?

Галя хитає головою.

– Годі вже чекати на принца, – застерігає золотоволоса. – Хочеш із кимось познайомлю?

Галя губиться на мить, але швидко це приховує.

– Я не проти, – каже.

«Цікаво, що мене ще не помітили» – думає Іван. Усе це здається йому сном чи кінофільмом, тож він і не намагається ховатися. Він не відриває очей від Галі. У чорній довгій сукні, з розпущеним волоссям, вона навіть ще гарніша, ніж на світлині.

І вона, нарешті, відчуває його погляд. Повертає голову, але не бачить Івана.

- Куди ти дивишся? - не розуміє золотоволоса.

І, не дочекавшись на відповідь:

- Ну, я пішла.

Галя входить до кімнати, сідає за стіл.

- Галю! - каже Іван.

Він не чує свого голосу. Але слова лунають у голові.

- Галю... не бійся... це не божевілля...

- Хто ти? - питає вона у голос.

Вони говорять. Іван бере її руку... цілує...

- Я кохаю тебе, - шепоче він і Галя усміхається. Іван цілує у шию і дівчина піднімає підборіддя, відкривається його пестощам. Іван бере її за руки і гладить. Але Галя виривається і обіймає його. Цілує його невидиме обличчя, навмання - у очі, у щоки, у ніс губи... нарешті знаходить губи...

Якби хтось у цю мить зазирнув у вікно, то дуже б здивувався.»

- Це вже точно, - погоджується Жанна. - Дівчина сидить у порожній кімнаті і обіймає повітря. Та ще й губами рухає.

- А може й язика висунула, - додає Ера. - А далі...

Вона вже збирається розвинути фантазію, коли дзвонить мобільний.

Поки Ера відповідає, Жанна занурюється у рукопис.

- Ну що там було далі?! - Ера, нарешті, звільнилася.

- До сексу не дійшло, - відмахується Жанна, і далі вже читає вголос:

- «Ми ще зустрінемося? - тихо питає Галя.

- Так, - Іван знову цілує її. - Сьогодні ввечері. Залишайся після роботи, я прийду о сьомій.

- А зараз?

- А зараз я маю йти...

Іван прикладає до обличчя її долоню. Востаннє торкається губами. Неохоче повертається до шафи.

- Звідки ти взявся?! - дивується Аня. - Я вже думала, ти пішов додому!

Іван не відповідає. Він озирає кімнату, немов п'яний. На стіні - цьогорічний календар із великими цифрами: «1-9 - 9-8».

- Я маю інсталювати одну програму, - каже Іван. - Це візьме кілька годин.

- Так довго! - каже Аня. Добре, що вона не розуміється у комп'ютерах.»

- Ну довго він ще тягнутиме?! - не витримує Жанна.

- Ти про кого? - відгукується Ера.

- Про автора, про кого ж ще! Розписує кожну детальку!

- А ти впевнена, що це чоловік? - питає Ера.

- А хто ж ще таке напише?! - відмахується Жанна.

- А може це стилізація... Ну гаразд, моя черга читати. - І Ера бере рукопис. - Так, тут не цікаво... А ось знов починається дія:

- «Хто зламав мій замок?! - розлючується Львович.

Він так сердиться, що Іван аж лякається. Але, зібравши усю мужність, відповідає:

- Я його не ламав, а просто відкрутив. Шафа належить моему роботодавцеві, а ви тут лише охоронець.

- А що, охоронець не людина? - каже Львович вже спокійніше. - Я ж маю десь тримати свої речі...

- А ви часто мандруєте у минуле? - Іван вирішує йти напролом.

- А? - Львович робить вигляд, ніби не почув.

Але Іван не здається:

- Це ж двері у минуле, правда? У 1972 рік?

- Звідки ти знаєш? - виривається у Львовича.

- Бо я там був, - урочисто оголошує Іван. - Не далі, як дві години тому. І повернуся рівно за двадцять хвилин, бо в мене побачення з дівчиною моєї мрії.

- Що ти таке кажеш? - бурмотить Львович. - Ой, горе на мою голову. Тільки цього мені й бракувало...

- А чому вас це турбує? - Іван й сам дивується власній рішучості. - Я ж вам не заважатиму возити туди шмотки з секонд-хенду. І ви мені не заважатимете, добре?

– Але ж то я винайшов машину, – каже Львович, – І сам же її зібрав. Це ж моя власність.

– Але ж ви використали обладнання фірми «Саманта-15»! – не здається Іван.

– Тільки цю шафу, – зауважує Львович. – Решту я зробив сам. Наробив мідні скоби, зібрав у енергетичний ланцюг, знайшов оптимальний кут щоб впіймати космічну енергію...

– А чому ж ви це вдома не зробили?

– Бо я живу у комуналці, – зітхає Львович, – Сусіди здогадаються. А цю шафу вже років десять ніхто не чіпав. А до того тут особлива енергія. Вона спускається прямо з космосу!»

– Яка нісенітниця! – обурюється Ера.

– А мені цікаво! – відповідає Жанна. – Чакри, енергія, кундаліні... Про це ще Ошо писав!

– Ну от сама це й читай! – і Ера перегортає сторінку:

– «Домовились, – підсумовує Іван. – Ви відразу ж виходите геть і чекаєте на своїх фарцовщиків на вулиці. Вас ніхто не бачить – як, власне, і мене. Потім чекаєте, поки ми закінчимо побачення, а тоді заходите і ми мовчки повертаємось у наш час.

– Але Іванку, я ж маю візуалізуватися, – зауважує Львович. – Я завжди візуалізуюся під час комерції. І це потребуватиме додаткових енергетичних витрат. Тим більше, що як я візуалізуюся, то й ти також. Бо так вже працює мій винахід.

– Тоді робіть усе, щоб вона вас не побачила, гаразд?

Львович киває і відкриває шафу.

Галя чекає, сидячи за столом. Вона ще гарніша, ніж удень. Мабуть, готувалася до зустрічі. Львович робить знак Іванові: мовляв, вдачі тобі хлопче! Згинаючись під вагою величезних торб, він перетинає кімнату, відкриває двері і зникає у коридорі. Галя чує стук. Вона повертає голову і бачить, як двері відкриваються і закриваються, ніби самі собою. Вона думає, що це Іван, і встає на зустріч.

– Я тут, – шепоче Іван.

Він обіймає її ззаду і цілує у шию. Галя заплющує очі.

– Я кохаю тебе, – шепоче Іван і цілує мочку вуха. Галя тремтить від задоволення. – Ти найгарніша у світі...

І він цілує у губи. Галя відповідає жадібно. Губи в неї м'які і вологі. Поцілунок п'янить. «І де вона так навчилася цілуватися?» – думає Іван. Він починає ревнувати дівчину до всіх у світі. Він опускає руки на перса. Галя зупиняє його і виривається з обіймів. Обертається до Івана. Легким рухом стягає светр і кидає на підлогу».

– Моя черга читати! – Жанна вириває рукопис. Ера не віддає. Якийсь час вони борються за текст, але Ера перемагає:

Кінець ознакомительного фрагмента.

Купить: https://tn.knigapoisk.com/ru/lak-ns-kiy_-vgen/baza-v-dpochinku

Текст предоставлен ООО «ИТ»

Прочитайте эту книгу целиком, купив полную легальную версию: [Купить](#)